

Bert Keizer

Lichaam en geest zijn op fatale wijze uiteengedreven

VINCENT BOON

Droevige poppenkast

Mevrouw P. is van 1918, communist van het eerste uur, actief betrokken bij de Februaristaking. Ik ken haar al jaren. Haar man overleed bij ons aan dementie, vandaar. Het echtpaar had een dochter. Op haar 16de verjaardag kreeg ze een bromfiets waarmee ze op diezelfde dag tegen een auto botste met als gevolg blijvende hersenschade. Er volgde een leven vol frustratie, mislukking en uiteindelijk alcohol. Ze trok, in alle opzichten berooid, bij haar moeder in, om enkele maanden later van het balkon te springen. Na die dood verloor mevrouw geleidelijk haar geestelijke scherpte. Ze vertelde me over een nacht die achter haar geld aan zat, ze werd magerder en verzorgde zichzelf slecht. Dementie. Ze begroette me altijd monter en als ik vroeg hoe het ging zei ze steevast: 'Pijn in me portemonnee'. Op een dag werd ze na alarm van de buurman thuis op de grond aangetroffen. Ze belandde bij de cardioloog: X-thorax – ecg – echo – AV-block – dus pacemaker. Onduidelijk met wie dit is overlegd. Uitermate fascinerende geneeskunde vind ik dat. Een pacemaker inbrengen bij een 97-jarige demente vrouw, van wie je zelf zegt dat ze compleet in de war is. Nog steeds in de war wordt ze vier dagen later weer naar huis gestuurd.

Waar ze een dag later door de thuiszorg naakt op de vloer in haar ontlasting wordt aangetroffen. Opnieuw ziekenhuis. Nu krijgt ze er ook nog een (sub)ileus bij. Maaghevel, aspiratiepneumonie, het kalium is zorgwekkend laag.

Inmiddels hebben wij hoogte gekregen van wat er gaande is en

met het ziekenhuis gebeld om haar in godsnaam ook met een stille buik onmiddellijk bij ons neer te leggen, waarna wij verder voor haar zullen zorgen. We blijven steeds bellen met het verzoek om overplaatsing. De internist blijft vruchteloos tobben met die stille buik en dat verrekte kalium. Na zes dagen komt ze dan eindelijk over, met een inderdaad onheilspellend bolle buik. Geen bril op, gebit nergens te vinden, maar als ik vraag of ze pijn heeft, verstaat ze me zowaar en murmelt: 'Ja, in me portemonnee.' Ze is onrustig, ik geef haar wat midazolam en breng een katheter in. Twee uur na binnenkomst is ze overleden.

In de hedendaagse geneeskunde zijn lichaam en geest op fatale wijze uiteengedreven. Men stort zich op het kalium (ook het magnesium trouwens, braaf gesuppleerd). Maar omdat mevrouw P. geen kinderen meer heeft is er niemand die de dokters mee kan nemen naar haar geest. Wat nou Februaristaking? Dokters willen of kunnen het niet opbrengen om naar de persoon achter de darmen te gaan zoeken, terwijl ik u zweer dat ze hun eigen moeder nooit aan deze droevige poppenkast zouden uitleveren.

Waar ik zo wanhopig van word is dat niemand het gevoel heeft dat hier iets helemaal fout ging. Het advies in de ontslagbrief was: zo nodig kalium suppleren – AB-kuren afmaken. Bij een stervende vrouw. ■